Lietas Nr. 139010315
Lietas arhīva Nr. 105AA-0015-16/6

SPRIEDUMS
Valmierā 2016.gada 19.februārī

Vidzemes apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesneši E.Driba,
G.Kukaine un M.Lapiņš

rakstveida procesā izskatīja /pers. C/, personas kods /personas kods/, iesniegto apelācijas sūdzību par Valmieras rajona tiesas 2015.gada 9.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2015.gada 21.aprīlī plkst.10:03 Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes kārtībnieks J.Meļihovs sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu Nr. 510950569 (turpmāk – protokols) par to, ka transportlīdzeklis BMW, valsts reģistrācijas Nr. /TL numurs/, novietots stāvēšanai /adrese/. ceļa zīmes un 842. papildzīmes darbības zonā bez atļaujas. Protokolā norādīts, ka ir pārkāptas Ceļu satiksmes noteikumu 136.3.punktā noteiktās prasības un transportlīdzekļa vadītājs ir izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - Latvijas APK) 149.^{10}panta piektās daļas 12.punktā minēto pārkāpumu. Transportlīdzekļa vadītājam, kurš nav atradies pārkāpuma izdarīšanas vietā, uzlikts naudas sods 40 EUR apmērā.

Par šādu Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes kārtībnieka J.Meļihova lēmumu Nr.D57/07/510950569 transportlīdzekļa BMW valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ īpašnieks /pers. C/ iesniedza sūdzību Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldei.

Ar Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes priekšnieka p.i. E.Rudzīša 2015.gada 15.maija lēmumu Nr. D57/07/510950569/1 atstāts negrozīts Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes kārtībnieka J.Meļihova pieņemtais lēmums, bet /pers. C/ iesniegtā sūdzība noraidīta.

Šo iestādes lēmumu /pers. C/ apstrīdēja Valmieras rajona tiesā, lūdzot atcelt to un izbeigt administratīvo lietvedību.

Ar Valmieras rajona tiesas 2015.gada 9.oktobra spriedumu atstāts negrozīts Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes priekšnieka p.i. E.Rudzīša 2015.gada 15.maija lēmums Nr. D57/07/510950569/1, bet /pers. C/ iesniegtā sūdzība noraidīta.

Spriedumā atzīts, ka transportlīdzekļa vadītājs /pers. C/ ir izdarījis Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 12.punktā minēto pārkāpumu, jo protokolā norādītajā laikā viņš transportlīdzekli BMW ar valsts numuru /Tl numurs/bija novietojis stāvēšanai /adrese/.ceļa zīmes un 842.papildzīmes darbības zonā bez atļaujas, tādā veidā neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 136.3.punktā noteiktās prasības.

Par šādu pirmās instances tiesas spriedumu /pers. C/ (turpmāk arī - sūdzības iesniedzējs) iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā apstrīdējis spriedumu pilnā apmērā, uzskatot to par nelikumīgu un nepamatotu. Sūdzības iesniedzējs apstrīdējis pirmās instances tiesas konstatēto, ka viņš transportlīdzekli zīmes darbības zonā bija apturējis uz laiku ilgāku par piecām minūtēm. /pers. C/ ieskatā, pat ja kāda privātpersona zvanīja policijai un norādīja, ka automašīna BMW stāvēja pagalmā bez atļaujas, tas nav uzskatāms par pārkāpuma konstatēšanas brīdi. Konstatēt pārkāpumu var tikai policija, nevis privāto tiesību subjekts, turklāt pa tālruni policijai nododot nepārbaudāmas ziņas. Līdz ar to pārkāpuma konstatēšanas brīdis ir tas moments, kad policija ierodas uz izsaukuma vietu un pārkāpumu pati konstatē. Personas zvans policijai un tās nodotās ziņas nav pārbaudāmas un pierādāmas. Turklāt lietā policija nav iesniegusi nekādus pierādījumus, kas apstiprinātu inspektora E.Teluhas ziņojumā norādīto (izdruku par reģistrētajiem saņemtajiem zvaniem un nodotajiem izsaukumiem). Līdz ar to sūdzības iesniedzējs uzskata, ka ne policista dienesta ziņojums un tajā norādītā informācija, ne arī administratīvā pārkāpuma protokols nav izmantojami kā pierādījumi lietā. Tā kā ziņojumu ir sastādījusi tā pati persona, kura izvirza apsūdzību pārkāpuma izdarīšanā, tad, sūdzības iesniedzēja ieskatā, šī persona ir personīgi ieinteresēta sniegt vienpusēju, savai izvirzītajai apsūdzībai labvēlīgu notikumu aprakstu, kas neveicina objektivitāti. Sūdzības iesniedzējs atsaucies uz tiesu praksi, kurā vērtēti policijas darbinieku sastādītie ziņojumi un to ticamība (Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 16.februāra spriedums lietā Nr.142012209; Latgales apgabaltiesas 2013.gada 27.decembra spriedums lietā Nr. 11112025613; Siguldas rajona tiesas 2014.gada 10.novembra spriedums lietā Nr. 135004814). Kā uzsvēris /pers. C/, tad policijas darbinieka ziņojumam nav ticamības, jo tajā izteikti tikai policista subjektīvie apgalvojumi, kas nav pierādīti ar pienācīgiem pierādījumiem. Turklāt arī pārkāpuma protokols nav uzskatāms par patstāvīgu pierādījumu, ja tajā izdarītie secinājumi ir jāapstiprina ar pierādījumiem. Tādējādi sūdzības iesniedzēja ieskatā pirmās instances tiesas spriedums taisīts, balstoties uz ziņām, kas nemaz nevar tikt uzskatītas par pierādījumiem, jo nevar tikt pārbaudītas ar objektīviem līdzekļiem. Sūdzības iesniedzējs citējis Latvijas APK 243.panta vienpadsmitajā daļā noteikto un uzsvēris, ka konkrētajā gadījumā nav iespējams pārbaudīt E.Teluhas dienesta ziņojumā un protokolā-paziņojumā norādītās ziņas, jo, neskatoties uz to, ka pašvaldības policijas operatīvie transportlīdzekļi ir aprīkoti ar video reģistratoru, pārkāpuma konstatēšanas video ieraksta lietas materiālos nav. Lietas materiālos esošās fotogrāfijas nenosaka BMW novietošanas ilgumu un to, kas notika pēc tam, kad pie BMW piebrauca policija. Sūdzības iesniedzējs atkārtoti uzsvēris, ka automašīnu novietojis, lai divos piegājienos izkrāmētu no tās mantas un ienestu dzīvoklī. /pers. C/ ieskatā tiesa nepamatoti norādījusi, ka viņš esot atstājis BMW un aizgājis prom uz laiku līdz piecām minūtēm. Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka viņš bija viens, līdz dzīvojamai mājai bija daži metri, un nebija citu iespēju, kā atstāt BMW, lai ienestu mantas dzīvoklī. Stāvēšanas atļauju, kura viņam pienākas kā /adrese/.nama iedzīvotājam, tika netīšām paņēmis kopā ar mantām. Sūdzības iesniedzējs arī norādījis uz to, ka uzreiz (jau pirms plkst.10.00) izgājis no dzīvokļa un uzrādījis policistam stāvēšanas atļauju. Tādejādi neesot pagājušas piecas minūtes, lai BMW novietošana konkrētajā pagalmā varētu tikt uzskatīta kā stāvēšana. Neskatoties uz to, ka uzrādījis stāvēšanas atļauju, policijas inspektors J.Meļihovs uzsācis administratīvā pārkāpuma protokola-paziņojuma sastādīšanu. Saņemot protokolu, sapratis, ka viņam ir uzlikts naudas sods par pārkāpumu, ko nav izdarījis. Turklāt, pretēji protokolā norādītajam, viņš esot bijis notikuma vietā. Sūdzības iesniedzēja ieskatā, fakts, ka dienesta ziņojumā un protokolā sniegtā informācija ir pretrunā viņa sniegtajiem paskaidrojumiem, kā arī tas, ka nezināmu iemeslu dēļ ir pazudis pārkāpuma video ieraksts, radot saprātīgas šaubas par pārkāpuma esamību un policistu sastādītajos dokumentos esošās informācijas patiesumu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesa nav pareizi un vispusīgi izvērtējusi CSN 307.26.punkta nozīmi, kas nosaka, kuru ceļa zīmju

darbības zonā saistībā ar 842.papildzīmes prasībām automašīnas vējstiklā izvietojama speciālā atļauja, ka šī prasība attiecas tikai uz 326., 327., 328. un 329. zīmes darbības zonu. CSN 307.26.punkts šādu prasību neparedz attiecībā pret stāvēšanu 522. ceļazīmes darbības zonā. Ierobežojumi nav tulkojami paplašināti, turklāt tiesa nav ievērojusi likuma atrunas principu. Ja reiz CSN 307.26.punktā nekas nav minēts par 522. ceļazīmes darbības zonu, tad tiesa nedrīkstēja pārkāpt likuma atrunas principu un patvaļīgi noteikt, ka CSN 307.26.punkta prasības attiecas uz 522. ceļazīmes darbības zonu. 522. ceļazīmes darbības zonā saistībā ar 842. ceļazīmes prasībām saskaņā ar CSN aiz automašīnas vējstikla nav jānovieto speciālā atļauja. Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka lietā nav objektīvu pierādījumu, uz kuru pamata var pārliecināties, ka BMW tiešām stāvēja 522. ceļazīmes darbības zonā. Ir tikai policistu subjektīvi apgalvojumi un to nostiprinājums protokolā-paziņojumā. Spriedums taisīts, pārkāpjot Latvijas APK 243.panta astotajā daļā noteikto, ka tiesa ne vien iedomājusies, ka policistu subjektīvie apgalvojumi ir pierādījumi, bet tiem arī devusi augstāku ticamības pakāpi nekā viņa (/pers. C/) paskaidrojumiem. Attiecībā uz spriedumā minēto, ka pats /pers. C/, pārsūdzot 2015.gada 21.aprīļa lēmumu norādījis, ka atstājis BMW stāvēšanai, sūdzības iesniedzējs paskaidrojis, ka tas bijis neveiksmīgi noformulēts teikums, kura nozīmi tiesa iztulkojusi viņam par sliktu, jo viņš domājis, ka bija novietojis BMW mājas pagalmā, lai izkrautu mantas. Sūdzības iesniedzējs vēl atsaucies uz Satversmes 92.pantā nostiprināto nevainīguma prezumpciju, Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 3.marta spriedumu lietā Nr. SKA-48/2009, Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 29.aprīļa spriedumu lietā Nr. P129022608 un 2011.gada 28.novembra spriedumu lietā Nr. 142010009 un norādījis, ka lietā trūkst neapšaubāmu un ticamu pierādījumu administratīvā pārkāpuma sastāva esībai. Minēto apstākļu dēļ /pers. C/ lūdzis Vidzemes apgabaltiesu atcelt Valmieras rajona tiesas 2015.gada 9.oktobra spriedumu un izbeigt administratīvo lietvedību.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21} panta otrās daļas nosacījumiem Rīgas pašvaldības policija (turpmāk – Iestāde) iesniegusi viedokli par /pers. C/ apelācijas sūdzību. Iestāde norādījusi, ka 2015.gada 18.aprīlī Iestādes darbinieki konstatējuši, ka pie /adrese/.nama, Rīgā, transportlīdzeklis ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ ir novietots stāvēšanai 522.ceļa zīmes darbības zonā. Iestāde citējusi MK noteikumu Nr.571 Ceļu satiksmes noteikumu 4.punktu, CSN 136.3.papildpunktu, Latvijas APK 149.^{10} panta piektās daļas 12.punktu, CSN 307.punktu, CSN 307.26 apakšpunktu un secinājusi, ka lietā nepastāv strīds par to, ka /pers. C/ bija novietojis transportlīdzekli stāvēšanai administratīvā pārkāpuma protokola- paziņojuma norādītajām vietā un automašīnā neatradās derīga 842.papildzīmē noradītā atļauja. Iestāde citējusi CSN 298.16.punktu, 298.17.punktu, Ceļu satiksmes likuma 1.panta 8.punktā norādīto, secinot, ka /pers. C/, novietojot transportlīdzekli, ir jāievēro Ceļu satiksmes likuma un CSN prasības. Turklāt Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmā daļa uzliek par pienākumu ceļu satiksmes dalībniekiem izpildīt Ceļu satiksmes likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus. Iestāde citējusi CSN 307.26.punktā noteikto, ka vadītājam automobiļa salonā pie priekšējā stikla jānovieto atļauja. Normatīvie akti neparedz Iestādes amatpersonām ne tiesības, ne pienākumus veikt padziļinātu pārbaudi, vai transportlīdzekļa vadītājam speciālā atļauja vispār ir vai nav, ja tā nav izvietota transportlīdzekļa salonā pie priekšējā stikla. Konkrētajā gadījumā pēc lietā uzņemtajiem Iestādes fotoattēliem redzams, ka speciālā atļauja- Pasaules tirdzniecības centra atļauja, transportlīdzeklī redzamā vietā nav bijusi izvietota. Kā uzsvērusi Iestāde, tad nav pietiekami, ja personai attiecīgā atļauja vispārīgi ir izsniegta. Atļaujai ir jābūt novietotai automobiļa salonā pie priekšējā stikla. Turklāt personas pienākums ir novietot atļauju tā, lai policijas amatpersonai nerastos šaubas par to, ka transportlīdzekļa vadītājam transportlīdzekļa novietošanas stāvvietā tiesības ir piešķirtas. Viedoklī norādīts, ka Iestādes pienākums ir saukt pie administratīvās atbildības visas personas, kas izdarījušas administratīvo pārkāpumu, lai sasniegtu Latvijas APK 22.pantā noteikto mērķi. Ievērojot minēto, Iestāde lūgusi atstāt negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, bet /pers. C/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas Nr. 139010315 materiālus, izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā norādītos motīvus, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Valmieras rajona tiesas 2015.gada 9.oktobra spriedums kā tiesisks un pamatots ir atstājams negrozīts, bet /pers. C/ iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Apelācijas instances tiesā iesniegtā apelācijas sūdzība saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21}panta otrajā daļā noteikto tiek izskatīta rakstveida procesā, jo tiesa atzīst, ka apelācijas sūdzību ir iespējams izlemt pēc lietā esošajiem materiāliem. Izskatot sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu, apelācijas instances tiesa pārbauda pieņemtā sprieduma likumību un pamatotību.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21} panta piektajā daļā noteikto apelācijas instances tiesa ievēro šā kodeksa divdesmit trešajā "a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Apstākļos, kad /pers. C/ iesniegtajā apelācijas sūdzībā atkārtojis tos pašus pārsūdzības motīvus, kurus jau iepriekš norādījis Valmieras rajona tiesai, pārsūdzot Iestādes- Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes priekšnieka p.i. pieņemto lēmumu, nav norādījis jaunus apstākļus, kurus nebūtu vērtējusi pirmās instances tiesa apstrīdētajā spriedumā, tad Vidzemes apgabaltiesa saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13} panta trešajā daļā noteikto atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums par /pers. C/ vainīgumu Latvijas APK 149.^{10} panta piektās daļas 12.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc apelācijas instances tiesa pievienojas Valmieras rajona tiesas sprieduma motivācijai un atzīst, ka izvērstāks argumentu izklāsts apelācijas instances tiesas nolēmumā nav nepieciešams.

Vidzemes apgabaltiesai pēc atkārtotas lietā esošo pierādījumu pārbaudes nav šaubu, ka /pers. C/ ir izdarījis Latvijas APK 149.^{10} panta piektās daļas 12.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu un pamatoti par to sodīts.

Latvijas APK 149.^{10} panta piektās daļas 12.punktā paredzēta atbildība par stāvēšanu 327.ceļa zīmes darbības zonā un attiecīgi nepāra vai pāra datumos 328, vai 329.ceļa zīmes darbības zonā, kā arī uz visiem ceļiem teritorijā, kurā iebraukšana apzīmēta ar 522.ceļa zīmi. Par minētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit *euro* apmērā.

Lietā nepastāv strīds par to, ka /adrese/.nama pagalmā administratīvā protokola sastādīšanas laikā bija uzstādīta 522.ceļa zīme „Stāvēšanas aizlieguma zona", kā arī 842.papildzīme „Pārējā papildinformācija", kura norāda informāciju, ko nesatur pārējās papildzīmes (atceļ apstāšanās un stāvēšanas aizliegumu 326., 327., 328. un 329.zīmes darbības zonā transportlīdzekļiem ar speciālām atļaujām (vadītājam automobiļa salonā pie priekšējā stikla jānovieto atļauja), norāda laikposmu, kurā atļauts iekraut un izkraut kravu).

Nepastāv strīds arī par to, ka /pers. C/ kā automašīnas BMW ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ vadītājam bija izsniegta automašīnas stāvēšanas atļauja Nr. 22 automašīnas novietošanai pagalmā /adrese/. Izsniegtā atļauja bija derīga laika posmā no 2015.gada 1.janvāra līdz 2016.gada 1.janvārim, tas ir, arī administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laikā- 2015.gada 21.aprīlī.

Tomēr no lietā iegūtiem objektīviem pierādījumiem- fotouzņēmumiem- redzams, ka 2015.gada 21.aprīlī, administratīvā pārkāpuma protokola-paziņojuma sastādīšanas brīdī, automašīnai BMW ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, kura novietota /adrese/.mājas pagalmā, šī iepriekš norādītā autostāvvietas atļauja Nr.22 nebija novietota automašīnā redzamā vietā- automašīnas salonā pie priekšējā stikla. Pēc būtības šo faktu nenoliedz arī /pers. C/, savā sūdzībā norādot, ka "stāvēšanas atļauju, kura man pienākas kā /adrese/ nama iedzīvotājam, tiku netīšām paņēmis kopā ar mantām sev līdzi".

Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka tieši transportlīdzekļa vadītājam, nevis kādai citai personai vai Iestādei, bija pienākums pārbaudīt, vai brīdī, kad automašīna tiek novietota stāvēšanai /adrese/.mājas pagalmā, autostāvvietas atļauja ir novietota automašīnā redzamā vietā. Tā kā /pers. C/ nebija

pārliecinājies, ka autostāvvietas atļauja atrodas automašīnā redzamā vietā, tad pamatoti 2015.gada 21.aprīlī Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes kārtībnieks J.Meļihovs sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu Nr. 510950569 par to, ka transportlīdzeklis BMW, valsts reģistrācijas Nr. /TL numurs/, novietots stāvēšanai /adrese/. ceļa zīmes un 842. papildzīmes darbības zonā bez atļaujas un pamatoti saskaņā ar Latvijas APK 149.[10] panta piektās daļas 12.punktu automašīnas BMW vadītājam /pers. C/ uzlika panta sankcijā paredzēto naudas sodu 40 EUR apmērā.

Vidzemes apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas atzinumam, ka lietā ir iegūtas ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem, ka /pers. C/ automašīnu zīmes darbības zonā bija novietojis ilgāk par piecām minūtēm. Turklāt, lai gan sūdzības iesniedzējs norādījis, ka apšauba policijas darbinieku ziņojumos norādītos faktus, tomēr pats iesniegtajā apelācijas sūdzībā nav norādījis uz apstākļiem, kuru dēļ policijas darbinieki būtu bijuši ieinteresēti viņu aprunāt un sastādīt faktiskajiem apstākļiem neatbilstošu protokolu. Šādus apstākļus, izskatot lietu apelācijas kārtībā, nekonstatēja arī Vidzemes apgabaltiesa.

Turklāt apelācijas instances tiesa nekonstatē, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, būtu pieļāvusi /pers. C/Latvijas APK un Satversmē garantēto tiesību pārkāpumu, kā uz to norādījis sūdzības iesniedzējs. Tikai un vienīgi apstāklis, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam ir pretējs viedoklis kā iestādei, kura konstatēja administratīvo pārkāpumu un sodīja vainīgo personu, nevar būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma, kā arī iestādes lēmuma atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Ievērojot minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[22] pantu, 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, Vidzemes apgabaltiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Valmieras rajona tiesas 2015.gada 9.oktobra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 139010315, bet /pers. C/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesneši E.Driba

G.Kukaine

M.Lapiņš